

Arrest

nr. 285 956 van 10 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X,
wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 21 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers moeder, die volgens haar verklaringen samen met verzoeker België is binnengekomen op 8 juli 1919, diende op 10 juli 1919 een verzoek om internationale bescherming in. Haar vingerafdrukken werden genomen op 19 augustus 2013 in Noorwegen (Eurodac).

Op 10 mei 2021 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 20 oktober 2021, nr. X

1.2. Op 22 juni 2022 diende verzoeker, als begeleide minderjarige vreemdeling, een verzoek om internationale bescherming in. Dezelfde dag diende verzoekers moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 21 oktober 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 25 oktober 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 22/06/2022
Overdracht CGVS: 29/07/2022*

Jouw moeder N. H. M. had op 28 september 2022, van 13.39 tot 15.00 uur, in jouw naam een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is. Jouw advocaat, meester Guy Mandaka Ngumbu loco meester Dimitri Vandenbroucke, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Jij bent geboren op 30 september 2015. Aldus ben je minderjarig. Jij hebt de Somalische nationaliteit. Jouw moeder N. H. M. (...) verblijft eveneens in België. Jouw vader en jouw twee zussen bevinden zich in Mogadishu in Somalië.

Op 10 juli 2019 diende jouw moeder een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw moeder verliet Somalië nadat ze problemen kreeg met al Shabaab omdat ze eten verkocht aan overheidssoldaten in haar restaurant. Al Shabaab arresteerde haar en wilde haar uithuwelijken aan een lid van al Shabaab. Jouw moeder kon uiteindelijk ontsnappen toen ze met jou naar een ziekenboeg in Janale ging voor de behandeling van een huidziekte.

Op 11 mei 2021 weigerde het CGVS jouw moeder zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk besloten dat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde herkomst van jouw moeder uit Janale in de provincie Lower Shabelle. Bijgevolg kon er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

Jouw moeder diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 20 oktober 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Op 22 juni 2022 diende jouw moeder een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Daarin stelt ze dat haar problemen nog steeds hetzelfde zijn en dat ze weldegelijk van Janale afkomstig is. Daarnaast voegde ze toe dat ze vreest dat jouw vader M. O. H. jou zal afnemen in geval van terugkeer naar Somalië. Dit verzoek werd op 11 augustus 2022 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat het geen nieuwe elementen bevatte die een ander licht werpen op de beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Jouw moeder diende een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Er werd tot op heden nog geen beslissing genomen door de RvV in deze beroepsprocedure. Bijgevolg geldt de beslissing in het kader van jouw moeders eerste verzoek als de eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 22 juni 2022 diende jouw moeder een verzoek om internationale bescherming op jouw naam in. Ze stelt dat ze de algemene situatie in Somalië vreest door de vele aanslagen en de moorden die al-Shabaab pleegt. Daarnaast vreest ze ook dat jij gerekruteerd zou kunnen worden door al-Shabaab aangezien dit regelmatig gebeurt via de koranscholen. Ook herhaalt ze haar vrees dat jouw vader jou zal afnemen bij terugkeer naar Somalië en dat de nieuwe echtgenote van jouw vader jou dan zal mishandelen. Ten slotte denkt ze ook dat jij je niet meer zou kunnen aanpassen aan het leven in Somalië aangezien het er onveilig is.

Ter staving van jouw verzoek legt jouw moeder volgend document neer: een certificaat ter bevestiging van de identiteit van jouw moeder.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige,

bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder N. H. M. opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming samen met jouw advocaat. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het door u ingediende verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde bij haar eerdere verzoeken van 11 mei 2021 en 22 juni 2022. Ze herhaalt namelijk dat ze vreest dat jouw vader jou zal opeisen bij terugkeer naar Somalië (CGVS, p.7). Ook voegt ze daar aan toe dat ze bang is dat jouw stiefmoeder jou ook zal mishandelen, aangezien ze dit ook reeds zou hebben gedaan bij de kinderen van haar vorige echtgenoot (CGVS, p.7, 8). Echter is dit louter een blote bewering, zeker gezien jouw moeder amper iets kan vertellen over jouw stiefmoeder. Zo kent ze haar naam niet (CGVS, p.7) en antwoordt ze ook ontwijkend op de vraag hoe jouw stiefmoeder haar eigen kinderen behandelt (CGVS, p.8). Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat er reeds besloten werd dat de herkomst van jouw moeder uit Janale niet aannemelijk is. Ze werpt hier ook geen ander licht op. Hierdoor staat haar algemene geloofwaardigheid ook reeds ernstig op de helling. Bovendien toont ze geenszins aan dat ze niet kan vermijden dat jij bij jouw vader zou moeten verblijven in geval van terugkeer naar Somalië. Ze denkt namelijk dat jij naar jouw vader gebracht zal worden omdat zij vermoord zal worden omwille van de eerder door haar aangehaalde vervolgingsfeiten (CGVS, p.6, 7). Echter werd er aan deze problemen reeds geen geloof gehecht en is het bijgevolg evenmin waarschijnlijk dat jij bij terugkeer naar jouw vader gebracht zal worden.

Voorts stelt jouw moeder ook dat ze de algemene onveilige situatie in Somalië vreest en dat ze ook denkt dat jij jou daar niet aan zou kunnen aanpassen (CGVS, p.6). Echter dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in Somalië, zoals een potentiële rekrutering of mogelijke aanslagen (CGVS, p.6, 10-11), niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Al Shabaab heeft jou namelijk nooit proberen rekruteren (CGVS, p.7). Bijgevolg maakt jouw moeder niet aannemelijk dat jij een gegronde vrees hebt ten opzichte van al Shabaab en kan er uit haar verklaringen evenmin een nood aan internationale bescherming voor jou worden afgeleid.

Het door jouw moeder neergelegde document ter staving van haar identiteit kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Betreffende dit document dient immers te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten (landeninformatie, stuk 1). Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder dit identiteitsbewijs, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en kan dit document niet volstaan om de identiteitsgegevens, waaronder de geboorteplaats van jouw moeder, te staven.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

Op 11 augustus 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Het beroep tegen die beslissing is gekend onder rolnummer RvV 280 735.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Onder de titel “Ten Gronde” vermeldt het verzoekschrift het volgende:

“4.2.1. Vooraf

Verzoekster q.q wenst door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting gehoord te worden. Verzoekster q.q. wenst tijdens dit verhoor onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden gerezen zijn, recht te zetten. Verzoekster q.q. heeft de indruk dat zij misbegrepen is geworden door de beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen.

4.2.2. Verzoekster q.q. kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat – Generaal dat haar zoon niet voldoet aan de criteria die werd vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en hij niet als Vluchteling kan worden erkend en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

4.2.3. De beslissing van het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 21.10.2022 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

4.2.4. Verzoekster q.q. wijst er vooreerst op dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoekster q.q. meent dan ook dat zij hieraan ruimschoots heeft voldaan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat verzoekster q.q. met betrekking tot de door haar aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

4.2.5. Verzoekster q.q. volhardt dat zij steeds de waarheid heeft verteld.

Verzoekster q.q. verwijst terzake naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren.

Verzoekster q.q. verwijst in deze naar het arrest nr. 61.417 van 13 mei 2011:

Relativement à cette question, tout en admettant que le caractère frauduleux ou mensonger des déclarations peut légitimement conduire la partie défenderesse à mettre en doute la bonne foi d'un demandeur, le Conseil rappelle sa jurisprudence constante selon laquelle cette circonstance ne dispense pas les instances d'asile de s'interroger in fine sur l'existence, pour le demandeur, d'une crainte d'être persécuté ou d'un risque réel de subir des atteintes graves, qui pourraient être établis à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments certains de la cause.

Met betrekking tot deze vraag mbt de feitenvaststelling, ook al is het duidelijk dat het frauduleus of leugenachtig karakter van verklaringen terecht als gevolg kan hebben dat de verwerende partij de goede trouw van een asielzoeker in twijfel trekt, herhaalt de Raad haar constanterechtspraak volgens dewelke deze omstandigheid de asielinstanties er niet van ontslaat zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan, voor de asielzoeker, van een vrees tot vervolging of een reëel risico ernstige schade te ondergaan, die voldoende zouden kunnen aangetoond, ondanks deze twijfel, op grond van zekere elementen in de zaak (eigen vertaling)

Tevens verwijst verzoeker naar § 198 en §199 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees:

A person who, because of his experiences, was in fear of the authorities in his own country may still feel apprehensive vis-à-vis any authority. He may therefore be afraid to speak freely and give a full and accurate account of his case.

While an initial interview should normally suffice to bring an applicant's story to light, it may be necessary for the examiner to clarify any apparent inconsistencies and to resolve any contradictions in a further interview, and to find an explanation for any misrepresentation or concealment of material facts. Untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case.

4.2.6. Door het Commissariaat -Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd onvoldoende rekening gehouden met jonge leeftijd van verzoeker Mohammed Omar Omar.

Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft al verschillende keer in die richting geoordeeld:

Bovendien moet bij de beoordeling van de bewijslast rekening worden gehouden met de status van niet-begeleide minderjarige van verzoeker op het ogenblik van het verhoor. Zo moet het onderzoek van de asielaanvraag van een niet-begeleide minderjarige worden bepaald volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid. (Art. 48/3 vreemdelingenwet). (Raad Vreemdelingenbetwistingen 31 januari 2008, J. dr. jeun. 2008, afl. 274, 35 en <http://www.jdj.be> (16 mei 2008)

4.2.7. Verzoekster q.q. wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoekers q.q. weinig aannemelijk zou zijn. Verzoekster q.q. wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielaanvraag raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaasgeloof te hechten

4.2.8. Verzoekster q.q. is de mening toegedaan, dat zij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris -Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoekster q.q. is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt dat een vluchteling een persoon is die:

'(...) Uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of (...) niet wil invoeren (...)

Verzoekster q.q. vraagt dan ook met aandring rekening te houden met het risicoprofiel van haar moeder. De moeder van verzoeker Mohammed Omar Omar dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' vrouwen, op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door AL SHABAB en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

Volgens de definitie van de UNHCR guidelines omvat de definitie van 'sociale groep':

"A particular social group is a group of persons who share a common characteristic other than their risk of being persecuted, or who are perceived as a group by society. The characteristic will often be one which is innate, unchangeable, or which is otherwise fundamental to identity, conscience or the exercise of one's human rights."

Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving. Anderzijds interneert verzoekster door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor haar identiteit. Verzoekster q.q. vraagt dan ook met aandrang rekening te houden met het kwetsbaar profiel als minderjarige.

Artikel 1A, onder twee, van het Vluchtelingenverdrag, geïmplementeerd in artikel 48/3 Vreemdelingenwet biedt aan een ieder, dus ook aan kinderen, bescherming die gegronde vrees heeft.

Waar autoriteiten in landen van herkomst nog bescherming kunnen bieden aan volwassenen of wanneer volwassenen zelf nog bescherming kunnen vinden in de landen van herkomst door bijvoorbeeld gebruik van hun sociale netwerk is het aannemelijk dat dat veel lastiger is voor kwetsbare kinderen: kinderen zijn minder weerbaar en hebben doorgaans een beperkter sociaal netwerk.

In casu dient vastgesteld te worden dat dit sociaal netwerk in het land van herkomst ontbreekt. Door verwerende partij werd hier geenszins rekening mee gehouden.

Bovendien zullen de autoriteiten in de landen van herkomst waarschijnlijk de ouders of andere familieleden verantwoordelijk houden voor de bescherming van hun kinderen. Onderzocht zou moeten worden of ouders (desgevallend familieleden) daadwerkelijk in staat zijn om hun kinderen voldoende kunnen beschermen, rekening houdend met de specifieke kwetsbaarheden van de ouders (familieleden). Gevluchte kinderen kunnen bijzondere beschermingsnoden hebben. Zo hebben kinderen een veilige ontwikkelingsomgeving nodig om in op te groeien.

Op grond van het bovenstaande kan gesteld worden dat de drempel voor het aannemen van een vluchtelingenstatus voor een kind lager ligt dan bij volwassenen, zoals ook de VN-Vluchtelingenorganisatie UNHCR bepleit. In casu dient gesteld te worden dat deze bescherming in het land van herkomst onbestaande is.

Naast de vervolgingsgronden die ouders mede namens het kind aanvoeren, die mogelijk bij het kind nog nijpender kunnen uitpakken, kan er kindspecifieke vrees voor vervolging aanwezig zijn die noopt tot internationale bescherming, zoals de vrees voor genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderontvoering, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting), maar ook in geval de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van sociaal-cultureel-economische rechten, zoals adequate huisvesting, schoon drinkwater en voedsel of wanneer kinderen door het ontbreken van geboorteregistratie onthouden zijn van onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten..

Ook deze kindspecifieke vrees voor vervolging is in deze aanwezig. Minstens werd dit door verwerende partij niet onderzocht.

4.2.9. Verzoekster q.q. is de mening toegedaan dat haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5:

“Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Welnu, verzoekers q.q legden thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, zijn verzoekers q.q. van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hen zou profiteren.

4.2.10. Verzoekster q.q. wijst erop dat zij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

- a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie*
- b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*
- c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan*

4.2.1. Verzoekster wijst erop dat zij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is het geval indien er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

- a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie*
- b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*
- c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan*

4.2.2. Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoekster q.q. is van oordeel dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat de regio Lower Shebelle als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden. Artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG voorziet dat een asielzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming als er gegronde redenen zijn dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, door ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie (Aboubacar Diakité tegen CGVS) van 30 januari 2014 preciseert dat de term "binnenlands gewapend conflict" in het kader van subsidiaire bescherming geïnterpreteerd moet worden volgens zijn gewoontelijke betekenis in alledaagse taal: gewapende groeperingen die elkaar of militaire troepen van de Staat bevechten. De term "binnenlands gewapend conflict" moet dus niet geïnterpreteerd worden naar internationaal humanitair recht.

Volgens de Kwalificatierichtlijn kan een binnenlands gewapend conflict enkel leiden tot toekenning van subsidiaire bescherming als er gegronde redenen bestaan dat de asielzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven. Het Hof meent dat er bij de beoordeling van mogelijke toekenning van subsidiaire bescherming geen bijkomende voorwaarden gesteld moeten worden, zoals bijvoorbeeld de intensiteit van het gewapend conflict, het niveau van organisatie van de gewapende troepen noch de duur van het conflict.

Verzoekster q.q. verwijst naar het huidig reisadvies dat op heden van kracht is op Somalië:

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/Somalië

Bovenstaande bewoording laat weinig aan de verbeelding over.

Het staat buiten kijf dat personen die in de regio Lower Shebelle wonen een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld ingevolge het binnenlands gewapend conflict. Gezien haar afkomst uit regio Lower Shebelle, haar positie en situatie in deze regio, haar hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient aan verzoekster de subsidiaire bescherming worden toegekend.

Ondergeschikt wijst verzoekster q.q. op het volgende:

Twijfels over de woonplaats en de datum van vertrek uit Somalië zijn vaak maar een louter vermoeden dat voortvloeit uit het verhoor door de verwerende partij, en niet rechtstreeks uit bewijselementen. Uit een eerste vermoeden een tweede afleiden, namelijk de mogelijkheid dat de aanvragers reëel verblijfsalternatief hebben in een derde land, is een argument dat niet kan worden opgenomen in de wet. Dit argument werd ook al veroordeeld door het Hof van Cassatie in een dossier met soortgelijk probleem: de vaststelling van het statuut van staatloosheid van een Palestijnse vluchteling en de vraag of de bescherming van UNRWA werd stopgezet (vraag over mogelijke heropneming in Libanon...) : „(il ne paraît pas exclu que (...) le demandeur bénéficié actuellement de l'aide de l'U.N.R.W.A. et demeure, partant, soumis à la clause d'exclusion précitée), l'arrêt, qui déduit cette conséquence d'un fait qu'il considère comme « n'étant pas exclu », et donc incertain, déduit ainsi le fait recherché d'un fait incertain et

méconnaît, partant, la règle que la preuve par présomption ne peut se fonder que sur des faits certains (violation des articles 1349 et 1353 du Code civil). (Cass 22 januari 2009 C.06.0427.F.)

Een vestigingsalternatief is quasi onmogelijk, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Voor zover nog getwijfeld kan worden aan de afkomst en identiteit van de moeder van verzoekster q.q., voegt verzoekster q.q. een geboorte-attest en een identiteitsbewijs.

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoekster q.q. wijst erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het recht op een menswaardig bestaan wordt verzekerd in artikel 3 van het EVRM. Dit recht kan ingeroepen worden wanneer de asielpprocedure nog hangende is op het moment van de behandeling van huidige regularisatie aanvraag. Maar ook wanneer de asielpprocedure negatief zou beoordeeld worden, kan verzoekster nog steunen op artikel 3 EVRM om zijn buitengewone omstandigheden te funderen. Indien verzoekster geen verblijfsstatuut zou verkrijgen en een repatriëring naar herkomstland het gevolg zou zijn, moet gegarandeerd worden dat de ontvangende staat effectief en in praktijk in staat zal zijn verzoekster te beschermen tegen het risico op een onmenswaardig bestaan, wetende dat er geen overname overeenkomst bestaat tussen de landen in kwestie (België en Somalië). Verzoekster q.q. loopt het risico ingelijfd te worden door AL SHABAAB en aanzien te worden als afvallige van haar geloof. Dit risico kan niet objectief becijferd worden. Echter, er kan dus sprake zijn van 'foreseeable personal circumstances' die relevant zijn in het kader van art. 3 EVRM (zie NA vs UK 25904/07 2008 ECHR). Zeker in het geval van Somalië, dat effectief nog steeds als een failed staat aanzien wordt en waar AL SHABAAB en andere groeperingen voor permanente onrust en onzekerheid bij de bevolking zorgen.

In elk geval kan, tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, huidig bestaan van verzoekster q.q. gespiegeld worden. Momenteel heeft de moeder van verzoekster q.q. op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd en draagt zij positief draagt aan onze samenleving.

Indien verzoekster q.q. teruggewezen zou worden naar Somalië, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij haar. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

4.2.3. Ondergeschied

Opdat aan verzoekster q.q. de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoekster q.q., als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

Wat de eerste hypothese betreft, dient op heden vastgesteld te worden dat door de loutere aanwezigheid van verzoekster q.q. in Somalië in het algemeen en in haar regio in het bijzonder, verzoekster reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging loopt.

Verzoekster q.q. gaat tevens in op de tweede hypothese.

Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoekster die in zijnen hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Wat betreft de persoonlijk omstandigheden blijkt dat de verzoekende partij afkomstig is uit de regio Lower Shebelle betreft op heden betwist gebied.

Tevens heeft verzoekster q.q. partij slechts een beperkte scholing gekregen en is zij reeds meerdere jaren geleden uit Somalië vertrokken. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij bij haar vlucht uit Somalië niet vergezeld was van andere familieleden.

Het administratief dossier bevat geen elementen die aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Somalië de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo haar dorp van herkomst te bereiken en haar familie die aldaar verblijft. Evenmin toont de verwerende partij dit aan.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, haar langdurig verblijf in het buitenland, haar beperkte scholing en het gegeven dat zij alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op de nog steeds precaire, complexe en ernstige situatie in de regio Lower Shebelle, leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoekster in vergelijking met andere burgers op weg naar de regio Lower Shebelle over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoekster, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van verzoekster en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is, is verzoekster van oordeel dat zij in geval van terugkeer naar daar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Subsidiaire bescherming kan geboden worden aan mensen die geen 'vluchteling' zijn volgens de vluchtelingdefinitie en die in hun land van herkomst te vrezen hebben voor de dood(straf) (artikel 2 EVRM), marteling of onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 3 EVRM) of inbreuk op de menselijke waardigheid (artikel 1 Handvest) of het risico lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld als gevolg van een (inter)nationaal gewapend conflict (artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU). Behalve artikel 1 Handvest zijn deze bepalingen geïmplementeerd in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Artikel 1 Handvest beschermt tegen inbreuken op de menselijke waardigheid en strekt verder dan artikel 2 en 3 EVRM en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn. De bescherming op grond van artikel 2 en 3 EVRM is alleen aan de orde wanneer er sprake is van een reëel risico op levensbedreigende of onmenselijke of vernederende omstandigheden in de landen van herkomst.

De drempel om beschermd te worden op basis van artikel 1 Handvest ligt veel lager. Het potentiële risico (i.p.v. het reële risico) op aantasting van de menselijke waardigheid zou voldoende moeten zijn om tot bescherming over te gaan. De aantasting van de menselijke waardigheid is eerder aan de orde bij kwetsbare mensen, vanwege hun verminderde weerbaarheid, en speelt een rol in kwesties over de verplichting voor staten om te zorgen voor menselijke leefomstandigheden en om te voorzien in bijzondere behoeften van kwetsbare mensen, zoals toegang tot medische zorg en duurzame re-integratie in de maatschappij (ook wanneer die garanties ontbreken in de landen van herkomst).

Als blijkt dat in een land van herkomst de leefomstandigheden voor het kind niet adequaat zijn, waar bovendien niet tegemoetgekomen kan worden aan de bijzondere behoeften van het kind zou artikel 1 Handvest tot (subsidiaire) bescherming van het kind kunnen verplichten.

Zoals hoger gesteld heeft verzoekster q.q. bijzondere behoeften. Het staat buiten kijf dat in het land van herkomst hieraan niet tegemoet kan worden gekomen.

Artikel 2 EVRM bevat een positieve verplichting voor staten om passende maatregelen te nemen die het recht op leven waarborgen van alle personen die onder de jurisdictie van de staat vallen. Staten moeten

derhalve alles doen wat redelijkerwijs van hen verwacht mag worden om een reëel risico en onmiddellijke bedreiging van het leven te voorkomen.

Ontoegankelijkheid van medische zorg/behandeling (wat zou resulteren in een levensbedreigende situatie) in het land van terugkeer kan ook leiden tot schending van artikel 2 EVRM.

België moet ervoor zorgen dat voorkomen wordt dat het leven van een kind bij terugkeer in gevaar is. Daarbij moet vastgesteld worden dat zijn medische (psychische, psychiatrische, fysieke) omstandigheden bij terugkeer niet onmiddellijk levensbedreigend zijn. Ook in het kader van artikel 2 EVRM ligt de drempel om tot bescherming van het kind over te gaan lager dan bij volwassenen. Kinderen zijn kwetsbaarder dan volwassenen.

Bepaalde omstandigheden in het land van herkomst kunnen voor volwassen (nog) niet levensbedreigend zijn, omdat zij weerbaarder zijn, terwijl ze dat voor kinderen wel zijn.

In deze kan gewezen worden op de medische problematiek dewelke in deze bij verzoekster q.q. aanwezig is. Verzoekster q.q. wijst er in deze naar de problemen die zij ondervonden heeft in Somalië en dewelke op heden nog een impact op haar hebben. Een terugkeer naar Somalië betekent dat de nodige behandeling en opvolging haar zal ontbreken.

Artikel 3 EVRM en artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, 2011/95/EU, bevatten een positieve verplichting voor staten om effectieve bescherming te bieden in geval van een reëel risico op een minimale graad van ernst van schade door marteling, onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst (het non-refoulementverbod) of door ernstige en individuele bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (respectievelijk artikel 15b en 15c van de Kwalificatierichtlijn, 2011/95/EU).

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.) Verzoekster wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoekers q.q. teruggewezen zou worden naar Somalië zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is

Ook in andere gevallen waarin mogelijk ernstige schade optreedt, dient subsidiaire internationale bescherming, op grond van artikel 3 EVRM, worden toegekend.

Dit kan gaan om direct levensbedreigende omstandigheden of wanneer door afwezigheid van medische behandeling of door een gebrek aan toegang tot medische behandeling een snelle, ernstige en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand of een aanzienlijke vermindering van de levensverwachting optreedt.

Of door schade door de gebrekkige (sociaal-cultureleconomische) humanitaire omstandigheden in het land van herkomst, bijvoorbeeld vanwege gebreken in de toegang tot en beschikbaarheid van medische zorg, gebrekkige adequate opvangomstandigheden, de afwezigheid van een sociaal- en familienetwerk, het opgeven van een persoonlijke identiteit (c.q. door verwestering), of de afwezigheid van scholing.

In die gevallen gaat het om een cumulatie van bijzondere individuele risicofactoren in combinatie met de algehele situatie in het land van herkomst. In die context worden kinderen, die specifieke beschermingsnoden hebben, als extreem kwetsbaar beschouwd. De bijzondere kwetsbare positie van het kind maakt dat de drempel om tot bescherming van het kind over te gaan lager ligt dan bij volwassenen. Andermaal, bij een kind kan het eerder aannemelijk zijn dat er sprake zal zijn van de minimale graad van ernst en een reëel risico op ernstige schade die geleden zou worden bij terugkeer naar het land van herkomst, dan dat dat het geval zou zijn bij een volwassene.

In casu kan gewezen worden op volgende zaken:

- Medisch (klachten waarvoor geen behandeling beschikbaar is of waarvoor toegang tot behandeling onmogelijk is in het land van herkomst.
- Vanwege afkomst of verwestering geen kansen op scholing en werk en daardoor serieuze dreiging van ernstige ontwikkelingsschade in het land van herkomst.
- De afwezigheid van een sociaal- en familienetwerk in het land van herkomst.
- Geen of inadequate toegang tot onderwijs in het land van herkomst.

Verzoekster q.q. kan dan ook aanspraak maken op de subsidiaire bescherming.

Minstens dient gesteld te worden dat al deze zaken niet door verwerende partij werden onderzocht.

Verzoekster q.q wenst verder te wijzen op dat zij een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoekster q.q. is van oordeel dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat Somalië als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden.

Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekster q.q. terug kan keren naar Somalië en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zal verzoekster q.q. geconfronteerd worden met sociale moeilijkheden, zij zal ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte.”

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

- *“Bijlage 26 (bewijs minderjarigheid)”*
- *“Geboorte-attest moeder van verzoeker”*
- *“Identiteitsbewijs moeder van verzoeker”.*

2.2. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).*

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op goede gronden motiveert dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, juncto artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige,

bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder N. H. M. opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming samen met jouw advocaat. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het door u ingediende verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde bij haar eerdere verzoeken van 11 mei 2021 en 22 juni 2022. Ze herhaalt namelijk dat ze vreest dat jouw vader jou zal opeisen bij terugkeer naar Somalië (CGVS, p.7). Ook voegt ze daar aan toe dat ze bang is dat jouw stiefmoeder jou ook zal mishandelen, aangezien ze dit ook reeds zou hebben gedaan bij de kinderen van haar vorige echtgenoot (CGVS, p.7, 8). Echter is dit louter een blote bewering, zeker gezien jouw moeder amper iets kan vertellen over jouw stiefmoeder. Zo kent ze haar naam niet (CGVS, p.7) en antwoordt ze ook ontwijkend op de vraag hoe jouw stiefmoeder haar eigen kinderen behandelt (CGVS, p.8). Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat er reeds besloten werd dat de herkomst van jouw moeder uit Janale niet aannemelijk is. Ze werpt hier ook geen ander licht op. Hierdoor staat haar algemene geloofwaardigheid ook reeds ernstig op de helling. Bovendien toont ze geenszins aan dat ze niet kan vermijden dat jij bij jouw vader zou moeten verblijven in geval van terugkeer naar Somalië. Ze denkt namelijk dat jij naar jouw vader gebracht zal worden omdat zij vermoord zal worden omwille van de eerder door haar aangehaalde vervolgingsfeiten (CGVS, p.6, 7). Echter werd er aan deze problemen reeds geen geloof gehecht en is het bijgevolg evenmin waarschijnlijk dat jij bij terugkeer naar jouw vader gebracht zal worden.

Voorts stelt jouw moeder ook dat ze de algemene onveilige situatie in Somalië vreest en dat ze ook denkt dat jij jou daar niet aan zou kunnen aanpassen (CGVS, p.6). Echter dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in Somalië, zoals een potentiële rekrutering of mogelijke aanslagen (CGVS, p.6, 10-11), niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Al Shabaab heeft jou namelijk nooit proberen rekruteren (CGVS, p.7). Bijgevolg maakt jouw moeder niet aannemelijk dat jij een gegronde vrees hebt ten opzichte van al Shabaab en kan er uit haar verklaringen evenmin een nood aan internationale bescherming voor jou worden afgeleid.

Het door jouw moeder neergelegde document ter staving van haar identiteit kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Betreffende dit document dient immers te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten (landeninformatie, stuk 1). Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder dit identiteitsbewijs, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en kan dit document niet volstaan om de identiteitsgegevens, waaronder de geboorteplaats van jouw moeder, te staven.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.”

De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker berust op de feiten die zijn moeder in haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

Het betoog in het verzoekschrift doet verder geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker verwijst slechts naar zijn persoonlijkheid en leeftijd, waarbij wordt gesteld dat de bestreden beslissing zou nalaten om deze persoonlijke situatie te onderzoeken. Daarnaast wordt door verzoeker erkend dat zijn moeder die werd gehoord in grote lijnen dezelfde argumenten heeft aangehaald, waarna dit relaas opnieuw wordt hernomen en wordt verwezen naar de algemene situatie in de provincie Lower Shabelle in Somalië.

In zoverre het verzoekschrift lijkt aan te voeren dat het verzoek van kinderen reeds een eigen, gedetailleerde analyse rechtvaardigt, is in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, het verzoek slechts ontvankelijk indien nieuwe feiten worden aangebracht die een verder onderzoek rechtvaardigen. Indien het zou volstaan dat verzoeker omwille van zijn eigenheid als kind van zijn moeder die reeds een definitieve beslissing heeft gekregen inzake hun nood aan internationale bescherming, een verzoek heeft ingediend dat ontvankelijk wordt verklaard, zou dit de wetbepaling elke nuttige werking ontnemen. In dit geval waarin verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming louter stoelt op dezelfde motieven als zijn moeder, zal de behandeling van een dergelijk verzoek eerst worden voorafgegaan door een onderzoek naar de ontvankelijkheid ervan. Anders oordelen zou volledig in strijd zijn met de belangen van het kind, wiens situatie onlosmakelijk is verbonden met de situatie van zijn moeder.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar stukken over (de situatie van) zijn moeder (verzoekschrift, stukken 3 en 4), aangezien deze uit hun aard geen relevantie hebben voor verzoekers eigen situatie.

De Raad merkt tot slot op dat het tweede verzoek van verzoekers moeder onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen (RvV 10 maart 2023, nr. X).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de bestreden beslissing bij, op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP